

Č. j.: 3R 28/03 – Hr

V Brně dne 30. června 2003

Ve správním řízení o rozkladu podaném dne 14.5.2003 společností Et netera s. r. o., se sídlem Hornofova 217, 162 00 Praha 6, zast. jednatelem Martinem Holečkem, právně zast. na základě plné moci advokátem Doc. JUDr. Martinem Vlčkem, CSc., se sídlem AK Anglická 4, 120 00 Praha 2, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. S 522-R/03-253/140/OŠ ze dne 17.4.2003, ve věci přezkoumání úkonů zadavatele – České republiky – Ministerstva zahraničních věcí ČR, se sídlem Loretánské nám. 5, 118 00 Praha 1, zast. ministrem JUDr. Cyrilem Svobodou, učiněných při zadání veřejné zakázky na „Internetový server o Evropské unii“ dne 3.12.2003 formou výzvy více zájemcům o veřejnou zakázku k podání nabídky podle ustanovení § 49 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb., zákona č. 28/2000 Sb., zákona č. 256/2000 Sb., zákona č. 39/2001 Sb., zákona č. 142/2001 Sb., zákona č. 130/2002 Sb., zákona č. 211/2002 Sb., zákona č. 278/2002 Sb., zákona č. 424/2002 Sb. a zákona č. 517/2002 Sb., jsem podle § 59 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění zákona č. 29/2000 Sb., zákona č. 227/2000 Sb. a zákona č. 226/2002 Sb., na základě návrhu zvláštní komise, ustavené podle § 61 odst. 2 téhož zákona rozhodl takto:

Napadené rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. S 522-R/03-253/140/OŠ ze dne 17.4.2003

z r u š u j i

a věc

v r a c í m

správnímu orgánu, který jej vydal, k novému projednání a rozhodnutí.

Odůvodnění

Česká republika – Ministerstvo zahraničních věcí ČR, se sídlem Loretánské nám. 5, 118 00 Praha 1, zast. ministrem JUDr. Cyrilem Svobodou (dále jen „zadavatel“) zadal veřejnou zakázku na „Internetový server o Evropské unii“ formou výzvy ze dne 3.12.2002 pěti zájemcům o veřejnou zakázku k podání nabídky podle ustanovení § 49 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb., zákona č. 28/2000 Sb., zákona č. 256/2000 Sb., zákona č. 39/2001 Sb., zákona č. 142/2001 Sb., zákona č. 130/2002 Sb., zákona č. 211/2002 Sb., zákona č. 278/2002 Sb., zákona č. 424/2002 Sb. a zákona č. 517/2002 Sb. (dále jen „zákon“). Výkonem zadavatelských činností ve smyslu ustanovení § 69 zákona pověřil zadavatel společnost GORDION, s. r. o., se sídlem Komunardů 16/442, 170 00 Praha 7, zast. jednatelem Mgr. Pavlem Robkem. Ve lhůtě pro podání nabídek zadavatel obdržel celkem tři nabídky, přičemž komise pro otevírání obálek dne 19.12.2002 nedoporučila žádnou obálku vyřadit z dalšího posuzování a hodnocení nabídek.

Dne 3.1.2003 komise pro posouzení a hodnocení nabídek, kterou zadavatel jmenoval, i když se jednalo o zadání veřejné zakázky formou výzvy podle ustanovení § 49 odst. 1 zákona, vyřadila z dalšího posuzování nabídku uchazeče Et netera s. r. o., se sídlem Hornofova 217, 162 00 Praha 6, zast. jednatelem Martinem Holečkem, právně zast. na základě plně moci advokátem Doc. JUDr. Martinem Vlčkem, CSc., se sídlem AK Anglická 4, 120 00 Praha 2 (dále jen „navrhovatel“), přičemž rozhodnutím ze stejného dne zadavatel vyloučil navrhovatele z další účasti v soutěži. Proti uvedenému rozhodnutí zadavatele podal navrhovatel dne 8.1.2003 námitky, kterým zadavatel vyhověl.

Komise pro posouzení a hodnocení nabídek na svém zasedání dne 17.1.2003 vybrala jako nejvhodnější nabídku uchazeče NERIS, s. r. o., se sídlem Opletalova 5, 110 00 Praha 1, zast. jednatelem Ing. Janem Koderou (dále jen „NERIS“). Zadavatel se s názorem komise ztotožnil a ve stejný den rozhodl o výběru nejvhodnější nabídky. Proti tomuto rozhodnutí podal navrhovatel opět námitky dne 27.1.2003 a zadavatel své rozhodnutí ze dne 17.1.2003 zrušil. Následně komise dne 10.2.2003 na svém třetím jednání opětovně posuzovala a hodnotila nabídky a jako nejvhodnější opakovaně doporučila zadavateli nabídku uchazeče NERIS. Zadavatel se i v tomto případě s návrhem komise ztotožnil a dne 10.2.2003 rozhodl o výběru nejvhodnější nabídky. Proti uvedenému rozhodnutí podal navrhovatel dne 21.3.2003 námitky, kterým zadavatel po jejich přezkoumání nevyhověl, což navrhovateli oznámil dne 28.2.2003. Součástí rozhodnutí zadavatele nebylo poučení navrhovatele o možnosti podat návrh na zahájení řízení o přezkoumání rozhodnutí zadavatele (dále jen „návrh“) k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“).

Dne 10.3.2003 podal navrhovatel k poštovní přepravě návrh, který Úřad i zadavatel obdrželi dne 11.3.2003 a tímto dnem bylo zahájeno správní řízení, ve kterém jako účastníky řízení označil Úřad zadavatele, navrhovatele a uchazeče NERIS.

Po posouzení rozhodných skutečností vydal Úřad dne 17.4.2003 rozhodnutí č. j. S 522-R/03-253/140/OŠ, kterým návrh zamítl, neboť tento nebyl zadavateli i Úřadu doručen ve lhůtě podle ustanovení § 57 odst. 2 zákona.

V odůvodnění svého rozhodnutí Úřad mimo jiné uvádí, že navrhovatel obdržel rozhodnutí zadavatele o námitkách dne 28.2.2003. Posledním dnem desetidenní lhůty podle

ustanovení § 57 odst. 2 zákona tak bylo 10.3.2003, přičemž v tomto případě podle názoru Úřadu neplatí, že lhůta je zachována je-li poslední den podán návrh k poštovní přepravě.

Proti uvedenému rozhodnutí podal navrhovatel dne 7.5.2003 rozklad, ve kterém namítá porušení ustanovení § 56 odst. 2 zákona zadavatelem, když ve svém rozhodnutí o námitkách ze dne 28.2.2003 vůbec neuvedl poučení o možnosti podat návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele Úřadem. V této souvislosti navrhovatel odkazuje na nález Ústavního soudu ČR ze dne 26.6.2001 č. j. I. ÚS 12/99, ve kterém soud vyslovuje právní názor, že za situace, kdy zadavatel uchazeče nepoučil o možnosti podat do sedmi dnů (po novele zákona do deseti dnů) návrh, neměl Úřad sám vykládat tento důsledek k tíži navrhovatele, nýbrž naopak v jeho prospěch a zajistit účinnou ochranu práva navrhovatele domáhat se stanoveným postupem svých práv u státního orgánu. Ve svém právním názoru soud připouští přiměřené použití obecných zásad správního řízení, jestliže speciální právní předpis (tedy zákon) neobsahuje k nápravě opomenutí zadavatele prostředek obdobný tomu, který předpokládá ustanovení § 54 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění zákona č. 29/2000 Sb., zákona č. 227/2000 Sb. a zákona č. 226/2002 Sb. (dále jen „správní řád“). Navrhovatel proto v souladu s citovaným nálezem Ústavního soudu dovozuje, že postupem Úřadu bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny a čl. 90 Ústavy, neboť vzhledem k tomu, že jím byla dodržena tříměsíční lhůta, o které hovoří Ústavní soud ve svém nálezu, není možné, aby Úřad návrh zamítl. Navrhovatel požaduje, aby napadené rozhodnutí bylo v plném rozsahu zrušeno a Úřad pokračoval ve správním řízení.

Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu zvláštní komisí a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem napadené rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu a s přihlédnutím k doporučení této komise dospěl k následujícímu závěru:

Úřad tím, že svým rozhodnutím č. j. S 522-R/03-253/140/OŠ ze dne 17.4.2003 návrh navrhovatele pro opožděnost zamítl, nerozhodl správně a v souladu se zákonem.

K argumentaci navrhovatele uvádím následující:

Ústavní soud dne 26.6.2001 svým nálezem č. j. I. ÚS 12/99 zrušil usnesení Vrchního soudu v Olomouci č. j. 2A 6/98 ze dne 17.11.1998 a současně rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. 3R 1/98/Šm ze dne 20.3.1998 a rozhodnutí Úřadu č. j. S 231/97/140/Oš ze dne 23.12.1997. Zrušeným prvostupňovým rozhodnutím Úřadu byl pro opožděnost zamítnut návrh na přezkoumání úkonů zadavatele, ačkoliv účastník předmětného správního řízení, který podal návrh, nebyl zadavatelem poučen o možnosti tento návrh podat. Rozhodnutím předsedy Úřadu bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a Vrchní soud v Olomouci o následně podané správní žalobě rozhodl tak, že řízení zastavil s konstatováním, že se jedná o rozhodnutí procesní povahy, které nespadá do jeho přezkumné pravomoci.

Ústavní soud v citovaném nálezu konstatuje, že v zákoně chybí prostředek k nápravě opomenutí zadavatele poučit navrhovatele podle ustanovení § 56 odst. 2 zákona obdobný tomu, který je obsažen v ustanovení § 54 odst. 3 správního řádu, tedy že „pokud účastník řízení v důsledku nesprávného poučení nebo proto, že nebyl poučen vůbec, podal opravný prostředek po lhůtě, má se za to, že jej podal včas, jestliže tak učinil nejpozději do tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí“. V této souvislosti pak podle názoru soudu „zajištění základního práva na soudní a jinou ochranu v souzené věci vyžaduje – jestliže přímá aplikace

ustanovení § 54 odst. 3 správního řádu není možná – uvážit možnost přiměřeného použití hlavních obecných zásad správního řízení; ty totiž nepředstavují pouhou právně nezávaznou deklaraci určitých procesních pravidel nezávisle na tom, zda je konkrétní správní řízení podřízeno správnímu řádu výlučně nebo subsidiárně, či zda se na ně správní řád nevztahuje. Mezi taková obecná pravidla správního řízení náleží – mezi jinými – povinnost správních orgánů postupovat v řízení v úzké součinnosti s účastníky řízení, jakož i jejich povinnost poskytovat fyzickým a právnickým osobám příležitost, aby mohly svá práva a zájmy účinně hájit. Fyzické a právnické osoby zcela nepochybně mají právo na příslušné poučení a současně případné nesprávné nebo dokonce chybějící poučení o opravném prostředku by nemělo vést k porušení jejich práva na soudní a jinou právní ochranu“. Úřad v šetřeném případě neměl podle názoru soudu vykládat důsledky chybějícího rozhodnutí k tíži účastníka, který návrh podával, ale naopak v jeho prospěch. Postupem Úřadu tak bylo porušeno právo toho účastníka správního řízení na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny a čl. 90 Ústavy ČR.

Po přezkoumání šetřeného případu jsem dospěl k závěru, že věcné okolnosti případu, šetřeného v rámci správního řízení č. j. S 231/97/140, jsou v rozhodných skutečnostech shodné s okolnostmi případu, šetřeného v rámci správního řízení č. j. S 522-R/03. Úřad měl proto v rámci tohoto správního řízení v souladu s výše citovaným nálezem Ústavního soudu aplikovat obecné zásady správního řízení a návrh, který byl v důsledku chybějícího poučení zadavatele doručen Úřadu i zadavateli po lhůtě obsažené v ustanovení § 57 odst. 2 zákona, ale současně v objektivní tříměsíční lhůtě, jak o ní hovoří ustanovení § 54 odst. 3 správního řádu, měl posoudit jako návrh podaný včas. Protože tak neučinil, nerozhodl správně a jeho postupem došlo k porušení práva navrhovatele na spravedlivý proces.

Vzhledem k výše uvedenému, když jsem shledal důvody, pro které bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit Úřadu k novému projednání, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Josef Bednář
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. Ministerstvo zahraničních věcí ČR, se sídlem Loretánské nám. 5, 118 00 Praha 1, zast. JUDr. Cyrilem Svobodou,
2. Doc. JUDr. Martin Vlček, pobočka AK Včelařská 9/282, 182 00 Praha 8,
3. NERIS, s. r. o., se sídlem Opletalova 5, 110 00 Praha 1, zast. Ing. Janem Koderou,
4. spis.